

κεφάλαιο: ①

Κόκκινο του Αίματος

Ο Σπουκ, η Άλις κι εγώ διασχίζαμε το Λονγκ Ριντζ κατά την επιστροφή μας στο Τσιπεντέν παρέα με τους τρεις λυκοθήρες, τη Νυχιά, το Αίμα και το Κόκαλο, που μας ακολουθούσαν γαβγίζοντας χαρούμενοι.

Το πρώτο μέρος της ανάβασης ήταν αρκετά ευχάριστο. Όλο το απόγευμα έβρεχε, τώρα όμως επικρατούσε ένα ξάστερο κι ανέφελο φθινοπωρινό βράδυ με ένα ελαφρώς δροσερό αεράκι που ανακάτωνα τα μαλλιά μας: ιδανικός καιρός για περπάτημα. Θυμάμαι που σκεφτόμουν πόσο γαλήνια έμοιαζαν όλα.

Στην κορυφή, ωστόσο, μας περίμενε μια απίστευτα δυσάρεστη έκπληξη. Μακριά, στα βόρεια, πέρα από τους λόφους, βλέπαμε μαύρο καπνό. Θαρρείς και καιγόταν το

Κάστερ. Να έφτασε, άραγε, μέχρι εδώ ο πόλεμος; αναρωτήθηκα φοβισμένος.

Πριν από χρόνια είχε εισβάλει στον τόπο μας, πέρα στα νότια, μια συμμαχία από εχθρικά έθνη. Από τότε, παρ' όλες τις συνδυασμένες προσπάθειες των κομητειών να αναχαιτίσουν τους εχθρούς, εκείνοι εισχωρούσαν σιγά σιγά προς τα βόρεια.

«Πώς προωθήθηκαν τόσο πολύ χωρίς να το μάθουμε;» ρώτησε εμφανώς αναστατωμένος ο Σπουκ ξύνοντας το γέμι του. «Σίγουρα θα υπήρχε κάποια είδηση – κάποια προειδοποίηση έστω;»

«Ίσως να πρόκειται για κάποια ομάδα επιδρομής από τη θάλασσα», είπα. Ήταν πολύ πιθανό. Και στο παρελθόν είχαν αποβιβαστεί στην ξηρά εχθρικά πλοiάρια, που είχαν επιτεθεί στους οικισμούς κατά μήκος της ακτής – αν και το συγκεκριμένο τμήμα της Κομητείας δεν είχε πληγεί ίσαμε σήμερα.

Ο Σπουκ κούνησε δεξιά αριστερά το κεφάλι του κι άρχισε να κατεβαίνει το λόφο με μανιασμένο βήμα. Η Άλις μου χαμογέλασε ανήσυχη και σπεύσαμε στο κατόπι του. Έτσι φορτωμένος όπως ήμουν με το ραβδί μου και τους δύο σάκους μας, δυσκολευόμουν πολύ να τους φτάσω, βηματίζοντας στο μουσκεμένο, γλιστερό χορτάρι. Όμως ήξερα τι απασχολούσε το δάσκαλό μου. Ανησυχούσε για τη βιβλιοθήκη του. Στα νότια είχαν αναφερθεί λεηλασίες και εμπρησμοί, οπότε φοβόταν για την ασφάλεια των βιβλίων του, ένα ολόκληρο απόθεμα γνώσεων που είχε συγκεντρωθεί σταδιακά από γενιές σπουκ.

Διέννα το τρίτο έτος της μαθητείας μου δίπλα στον

Σπουκ, κατά τη διάρκεια της οποίας μάθαινα πώς να αντιμετωπίζω φαντάσματα, αερικά, μάγισσες, τελώνια και όλων των λογίων τα πλάσματα του σκότους. Τις περισσότερες μέρες, ο δάσκαλός μου μου παρέδιδε μαθήματα, όμως η άλλη πηγή των γνώσεών μου ήταν εκείνη η βιβλιοθήκη. Ήταν, το δίχως άλλο, εξαιρετικά σημαντική.

Μόλις φτάσαμε στο ίσιωμα, κατευθυνθήκαμε αμέσως προς το Τσιπεντέν, με τους λόφους στα βόρεια να ορθώνονται όλο και πιο επιβλητικοί σε κάθε μας βήμα. Είχαμε μόλις διασχίσει ένα ποταμάκι από τα ρηχά προχωρώντας με προσοχή πάνω στις πέτρες και με το νερό να βρέχει τους αστραγάλους μας, όταν η Άλις έδειξε μπροστά.

«Εχθρικά στρατεύματα!» φώναξε.

Σε μεγάλη απόσταση από εμάς, μια ομάδα αντρών κατευθυνόταν προς τα ανατολικά διασχίζοντας το μονοπάτι μας. Ήταν τουλάχιστον είκοσι τέσσερις, και τα σπαθιά στις ζώνες τους άστραφταν έντονα κάτω από το φως του δύοντος ήλιου, που τώρα πια βρισκόταν πολύ χαμηλά στον ορίζοντα.

Σταματήσαμε και συσπειρωθήκαμε χαμηλά στην όχθη του ποταμού ελπίζοντας να μη μας έχουν δει. Ένευσα στα σκυλιά να ξαπλώσουν και να κάνουν ησυχία με υπάκουσαν στη στιγμή.

Οι στρατιώτες φορούσαν γκριζες στολές και ασφάλινη περικεφαλαία με φαρδύ, κάθετο προστατευτικό μύτης, που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί. Είχε δίκιο η Άλις: επρόκειτο για μια πολυάριθμη εχθρική περίπολο. Δυστυχώς, μας είδαν σχεδόν αμέσως. Ένας από δαύτους έδειξε προς το μέρος

μας κι έσκουξε μια διαταγή, οπότε μια μικρή ομάδα αποσπάστηκε κι άρχισε να τρέχει προς το μέρος μας.

«Αποδώ!» φώναξε ο Σπουκ. Άρπαξε το σάκο του, για να με ξαλαφρώσει από το επιπρόσθετο βάρος, και ξεκίνησε να προχωρά αντίθετα στο ρεύμα του ποταμού· η Άλις κι εγώ τον ακολουθήσαμε μαζί με τα σκυλιά.

Στην ευθεία μπροστά μας υπήρχε ένα μεγάλο δάσος. Ίσως εκεί μέσα να έχουμε μια ελπίδα να τους ξεφύγουμε, σκέφτηκα. Με το που φτάσαμε στην άκρη, όμως, οι ελπίδες μου εξανεμίστηκαν. Το δάσος είχε ξεγυμνωθεί πρόσφατα: δεν υπήρχαν μήτε δενδρύλλια μήτε συστάδες, μονάχα ώριμα δέντρα, σε αρκετή απόσταση το ένα από το άλλο. Δεν έκανε για κρυψώνα.

Έριξα μια ματιά πίσω μου. Οι διώκτες μας, που είχαν απλωθεί τώρα, σχημάτιζαν μια ακανόνιστη γραμμή. Στην πλειονότητά τους δεν ήταν αρκετά γρήγοροι στο τρέξιμο, μα ένας συγκεκριμένος στρατιώτης, που προπορευόταν, θα μας έφτανε στα σίγουρα: πλησίαζε κραδαινώντας απειλητικά το ξίφος του.

Έπειτα είδα τον Σπουκ να σταματάει απότομα. Έριξε το σάκο του στα πόδια μου. «Συνέχισε εσύ, μικρέ! Θα τον κανονίσω εγώ», πρόσταξε και στράφηκε για να αντιμετωπίσει το στρατιώτη.

Φώναξα τα σκυλιά κοντά μου και σταμάτησα συνοφρυωμένος. Δεν μπορούσα να παρατήσω έτσι το δάσκαλό μου. Σήκωσα ξανά το σάκο του κι ετοίμασα το ραβδί μου. Αν χρειαζόταν, θα πήγαινα να τον βοηθήσω και θα έπαιρνα και τα σκυλιά μαζί μου· ήταν μεγαλόσωμοι και άγριοι λυκοθήρες, πέρα για πέρα ατρόμητοι.

Κοίταξα την Άλις πίσω μου. Είχε σταματήσει κι εκείνη και είχε στυλώσει το βλέμμα της πάνω μου, με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. Μου φάνηκε σαν κάτι να μουρμούριζε.

Εντελώς ξαφνικά, το αεράκι κόπασε και η παγωνιά έτσουξε σαν λεπίδα από πάγο που χάραζε το πρόσωπό μου· μεμιάς όλα σίγησαν, λες και κάθε ζωντανό πλάσμα στο δάσος βάσταγε την ανάσα του. Από τα δέντρα ξεπήδησαν, σαν φίδια θαρρείς, λεπτές δέσμες καταχνιάς, που έρχονταν καταπάνω μας από κάθε κατεύθυνση. Κοίταξα ξανά την Άλις. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι που να προμήνυε τέτοια αλλαγή στον καιρό. Δεν μου φαινόταν φυσική τούτη η μεταβολή. Μήπως ήταν σκοτεινή μαγεία; Τα σκυλιά λούφαξαν στο έδαφος, καθισμένα στην κοιλιά τους, και κλαψούριζαν σιγανά. Ακόμα κι αν έγινε με πρόθεση να μας βοηθήσει, ο δάσκαλός μου θα θύμωνε αν η Άλις είχε χρησιμοποιήσει σκοτεινή μαγεία. Είχε δύο χρόνια τώρα που εκπαιδευόταν να γίνει μάγισσα, και ο Σπουκ πάντοτε είχε έναν φόβο μήπως η Άλις στρεφόταν στο σκότος.

Ο Σπουκ είχε ήδη πάρει θέση άμυνας και κρατούσε διαγώνια το ραβδί του. Ο στρατιώτης τον έφτασε και κατέβασε με φόρα το ξίφος του. Η καρδιά μου πήγε να σπάσει από την αγωνία, αλλά άδικα φοβήθηκα. Ακούστηκε μια κραυγή πόνου – που ωστόσο προερχόταν από το στρατιώτη, όχι από το δάσκαλό μου. Το ξίφος εκσφενδονίστηκε στροβιλιζόμενο και προσγειώθηκε στο χορτάρι. Ύστερα ο Σπουκ καταφέρνοντας ένα γερό χτύπημα στον κρόταφο του αντιπάλου του, τον έκανε να γονατίσει.

Η καταχνιά μάς τύλιγε με γοργό ρυθμό και, για λίγα

λεπτά, ο δάσκαλός μου χάθηκε από το οπτικό μου πεδίο. Μετά τον άκουσα να τρέχει προς το μέρος μας. Μας έφτασε και συνεχίσαμε φουριόζοι παράλληλα του ποταμιού, ενώ η ομίχλη πύκνωνε όλο και περισσότερο σε κάθε δρασκελιά μας. Έπειτα από λίγο, είχαμε αφήσει πίσω μας το δάσος και το ποτάμι, και για μερικές εκατοντάδες γιάρδες ακολουθούσαμε έναν αδιαπέραστο φράχτη από λευκάγκαθα στα βορινά μας, μέχρι που ο Σπουκ μάς έκανε νόημα να σταματήσουμε. Συσπειρωθήκαμε σε μια τάφρο, όπου και λουφάξαμε μαζί με τα σκυλιά, κρατήσαμε την αναπνοή μας και αφουγκραστήκαμε για τυχόν κινδύνους. Στην αρχή δεν ακουγόταν τίποτα που να θύμιζε καταδίωξη, αργότερα όμως ακούσαμε φωνές στα βόρεια και τα ανατολικά. Μας έψαχναν ακόμη – εντούτοις το φως είχε αρχίσει να χάνεται, συνεπώς οι πιθανότητες να μας εντοπίσουν λιγότευαν λεπτό με το λεπτό.

Πάνω, όμως, που νομίζαμε ότι ήμασταν ασφαλείς, οι φωνές από το βορρά δυνάμωσαν και σύντομα ακούσαμε βήματα να ζυγώνουν ολοένα. Καταπώς φαινόταν, θα έπεφταν κατευθείαν στην κρυψώνα μας, έτσι ο δάσκαλός μου κι εγώ αδράξαμε τα ραβδιά μας κι ετοιμαστήκαμε να πολεμήσουμε για τη ζωή μας.

Οι διώκτες μας μας προσπέρασαν σε απόσταση όχι μεγαλύτερη από κάνα δυο γιάρδες στα δεξιά μας· ίσα που διακρίναμε το αμυδρό περίγραμμα τριών αντρών. Αλλά ήμασταν συσπειρωμένοι χαμηλά στην τάφρο, κι έτσι δεν μας είδαν. Όταν έσβησαν οι ήχοι από τα βήματα και τις φωνές, ο Σπουκ κούνησε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά.

«Δεν ξέρω πόσοι μας καταδιώκουν», είπε ψιθυριστά,

«αλλά δείχνουν αποφασισμένοι να μας βρουν. Καλύτερα να διανυκτερεύσουμε εδώ».

Έτσι, ετοιμαστήκαμε να περάσουμε μια παγωμένη και άβολη νύχτα χωμένοι στην τάφρο. Κοιμήθηκα ανήσυχα, αλλά –όπως γίνεται συνήθως σε αυτές τις περιπτώσεις– κατάφερα να βυθιστώ σε βαρύ ύπνο μόνο όταν πλησίαζε η ώρα να σηκωθώ. Με ξύπνησε η Άλις ταρακουνώντας τον ώμο μου.

Ανακάθισα στη στιγμή και κοίταξα ολόγυρά μου. Ο ήλιος ήδη ξεμυτούσε στον ορίζοντα και έβλεπα κάτι γκρίζα σύννεφα να τρέχουν πάνω από τα κεφάλια μας. Ο άνεμος σύριζε όπως διαπερνούσε το φράχτη, λυγίζοντας τα μακριά και λεπτά γυμνά κλαδιά. «Όλα καλά;» ρώτησα.

Η Άλις χαμογέλασε κι έγνεψε καταφατικά. «Δεν υπάρχει ψυχή σε απόσταση ενός μιλίου περίπου. Εκείνοι οι στρατιώτες τα παράτησαν κι έφυγαν».

Τότε άκουσα έναν θόρυβο εκεί κοντά – κάτι σαν βογκητό. Ήταν ο Σπουκ.

«Μάλλον βλέπει άσχημο όνειρο», είπε η Άλις.

«Μήπως πρέπει να τον ξυπνήσουμε;» πρότεινα εγώ.

«Άσ' τον λίγα λεπτά. Καλύτερα να ξυπνήσει μοναχός του».

Οι φωνές και τα βογκητά του, όμως, δυνάμωσαν και το σώμα του άρχισε να τρέμει· ταραζόταν όλο και περισσότερο, έτσι –έπειτα από περίπου ένα λεπτό– τον σκούνηξα ελαφρά στον ώμο για να τον ξυπνήσω.

«Είστε καλά, κύριε Γκρέγκορι;» ρώτησα. «Πρέπει να βλέπατε εφιάλη».

Η ματιά του ήταν αγριεμένη προς στιγμήν και με κοι-

τούσε λες και ήμουν κανένας ξένος ή ακόμα και εχθρός. «Ναι, εφιάλτης ήταν», είπε τελικά. «Με την Κοκαλιάρα Λίτσι...»

Η Κοκαλιάρα Λίτσι ήταν η μητέρα της Άλις, μια πανίσχυρη μάγισσα, που τώρα πια βρισκόταν δεμένη σ' έναν λάκκο στον κήπο του Σπουκ στο Τσιπεντέν.

«Ήταν καθισμένη σ' έναν θρόνο», συνέχισε ο δάσκαλός μου, «και ο Δαίμονας στεκόταν δίπλα της και ακουμπούσε το χέρι του στον αριστερό ώμο της. Βρισκόντουσαν σε μια μεγάλη αίθουσα, που δεν αναγνώρισα αμέσως. Το πάτωμα ήταν κόκκινο από το αίμα. Φυλακισμένοι ούρλιαζαν έντρομοι λίγο πριν εκτελεστούν· τους αποκεφάλιζαν. Μα αυτό που με προβλημάτισε περισσότερο και με τάραξε ήταν η αίθουσα».

«Πού βρισκόταν;» ρώτησα.

Ο Σπουκ κούνησε το κεφάλι του από τη μια πλευρά στην άλλη. «Στη μεγάλη αίθουσα του Κάστρου του Κάστερ! Κυβερνούσε την Κομητεία...»

«Ένας εφιάλτης ήταν μόνο», είπα. «Η Λίτσι είναι πολύ καλά δεμένη».

«Ίσως», είπε ο Σπουκ. «Αλλά νομίζω ότι δεν έχω ξαναδεί πιο ζωντανό όνειρο...»

Ξεκινήσαμε με μεγάλη προσοχή για το Τσιπεντέν. Ο Σπουκ δεν είχε αναφερθεί καθόλου στην αναπάντεχη κατ'αρχήν που είχε απλωθεί το προηγούμενο βράδυ. Εξάλλου, ήταν συνηθισμένο φαινόμενο γι' αυτή την εποχή, χάρη που ο ίδιος ήταν απασχολημένος εκείνη τη στιγμή, καθώς ετοιμαζόταν να αναμετρηθεί με το στρατιώτη. Όμως εγώ

ήμουν σίγουρος ότι είχε εμφανιστεί κατ' εντολή της Άλις. Από την άλλη, βέβαια, ποιος ήμουν εγώ για να την κρίνω; Είχα μιανθεί κι εγώ από το σκότος.

Μόλις πρόσφατα είχαμε επιστρέψει από την Ελλάδα, όπου είχαμε κατατροπώσει την Ορντίν, ένα μέλος των Αρχαίων Θεών. Μας είχε στοιχίσει πολύ ακριβά. Η μητέρα μου είχε πεθάνει για να εξασφαλίσει τη νίκη μας, το ίδιο κι ο Μπιλ Αρκράιτ, ο σπουκ που δραστηριοποιούνταν βόρεια του Κάστερ· γι' αυτό και είχαμε μαζί μας τα σκυλιά του.

Όμως κι εγώ πλήρωνα ένα φριχτό τίμημα. Προκειμένου να αυξηθούν οι πιθανότητες της νίκης μας, είχα πουλήσει την ίδια μου την ψυχή στον Δαίμονα.

Το μόνο πράγμα που τον εμπόδιζε πλέον να με σύρει για τα καλά στο σκότος ήταν το δοχείο με το αίμα που μου είχε δώσει η Άλις και που κουβαλούσα στην τσέπη μου. Ο Δαίμονας δεν μπορούσε να με πλησιάσει όσο το είχα πάνω μου. Η Άλις έπρεπε να μένει κοντά μου, για να την προστατεύει κι εκείνη, ειδικά ο Δαίμονας θα τη σκότωνε, για να την εκδικηθεί που με είχε βοηθήσει. Ο Σπουκ, φυσικά, δεν το γνώριζε αυτό. Αν του έλεγα τι είχα κάνει, θα σήμαινε το τέλος της μαθητείας μου.

Καθώς σκαρφαλώναμε στην πλαγιά προς το Τσιπεντέν, η αγωνία του δασκάλου μου θέρεινε όλο και περισσότερο. Είχαμε αντικρίσει δείγματα καταστροφής: κάμποσα σπίτια καμένα ολοσχερώς, άλλα πολλά ερημωμένα, ένα πτώμα να κείτεται σε κάποιο κοντινό χαντάκι.

«Είχα την ελπίδα ότι δεν θα προχωρούσαν τόσο βαθιά στην ενδοχώρα. Τρέμω στη σκέψη τι θ' αντικρίσουμε, μικρέ», είπε ο Σπουκ με βλοσυρό ύφος.

Υπό κανονικές συνθήκες, θα απέφευγε να περάσει μέσα από το χωριό του Τσιπεντέν: η πλειονότητα των κατοίκων δεν ήθελε να βρίσκεται πολύ κοντά σε έναν σπουκ κι εκείνος σεβόταν τις επιθυμίες των ντόπιων. Μόλις όμως αντικρίσαμε τις γκρίζες στέγες από σχιστόλιθο, αμέσως καταλάβαμε ότι είχε συμβεί κάτι τρομερό.

Ήταν φανερό ότι είχαν περάσει από εδώ εχθρικά στρατεύματα. Πολλές στέγες ήταν διαλυμένες, με καρβουνιασμένα δοκάρια να κρέμονται στον αέρα. Όσο πιο πολύ πλησιάζαμε τόσο χειρότερη φαινόταν η κατάσταση. Περίπου το ένα τρίτο των σπιτιών είχε απανθρακωθεί ολοσχερώς, οι μαυρισμένες πέτρες τους δεν ήταν παρά τα κουφάρια αλλοτινών σπιτικών όπου έμεναν οι οικογένειες των ντόπιων. Όσα δεν είχαν καεί είχαν σπασμένα παράθυρα και ξεχαρβαλωμένες πόρτες, που κρέμονταν από τους μεντεσέδες τους, με εμφανή τα σημάδια της λεηλασίας.

Το χωριό έμοιαζε ολότελα εγκαταλελειμμένο, έπειτα από λίγο όμως ακούσαμε έναν δυνατό ήχο. Κάποιος χτυπούσε με σφυρί. Ο Σπουκ μάς οδήγησε γρήγορα μέσα από τα καλντερίμια, ακολουθώντας τον ήχο. Κατευθυνόμεσταν προς τον κεντρικό δρόμο μέσα από το χωριό, εκεί όπου βρίσκονταν τα μαγαζιά. Περάσαμε εκείνα του μανάβη και του φούρναρη –λεηλατημένα και τα δύο– και οδεύαμε προς το μαγαζί του χασάπη, από όπου φαινόταν να προέρχεται ο θόρυβος.

Ο χασάπης βρισκόταν ακόμα εκεί, με την κόκκινη γενειάδα του να γυαλίζει στο πρωινό φως, όμως δεν έκανε τίποτα μαστορέματα στο κατάστημά του· κάρφωνε το καπάκι σε ένα φέρετρο. Παραταγμένα εκεί κοντά ήταν

άλλα τρία φέρετρα, κλειστά και έτοιμα για ταφή. Το ένα ήταν μικρό και σίγουρα περιείχε κάποιο παιδάκι. Μόλις μπήκαμε στην αυλή, ο χασάπης σηκώθηκε όρθιος κι ήρθε και χαιρέτησε τον Σπουκ με χειραψία. Ήταν ο μόνος από τους κατοίκους του χωριού με τον οποίο είχε ουσιαστική επαφή ο δάσκαλός μου· το μοναδικό άτομο με το οποίο μιλούσε και για άλλα θέματα έξω από τις δουλειές του ως σπουκ.

«Είναι τρομερό, κύριε Γκρέγκορι», είπε ο χασάπης. «Τίποτα δεν θα είναι όπως πριν».

«Ελπίζω να μην είναι...» είπε χαμηλόφωνα ο Σπουκ κοιτάζοντας τα φέρετρα.

«Α, όχι, δόξα να 'χει ο Κύριος γι' αυτό», του είπε ο χασάπης. «Συνέβη πριν από τρεις μέρες. Ίσα που πρόλαβα να φυγαδεύσω την οικογένειά μου σε ασφαλές μέρος. Όχι, τούτοι οι δύσμοιροι δεν ήταν αρκετά γρήγοροι. Οι εχθροί σκότωναν όποιον έβλεπαν μπροστά τους. Ήταν μονάχα μία περίπολος, αλλά ήταν πολύ μεγάλη. Έκαναν επιδρομή για προμήθειες. Δεν ήταν ανάγκη να πυρπολήσουν σπίτια και να σκοτώσουν ανθρώπους. Δεν υπήρχε λόγος να δολοφονήσουν τούτη την οικογένεια. Γιατί το έκαναν αυτό; Θα μπορούσαν απλώς να πάρουν αυτά που ήθελαν και να φύγουν».

Ο Σπουκ έγνεψε καταφατικά. Ήξερα ποια ήταν η απάντησή του σε αυτή την ερώτηση, αν και ο ίδιος δεν είπε τίποτε στο χασάπη. Θα έλεγε ότι όλο αυτό συνέβη επειδή ο Δαίμονας κυκλοφορούσε πλέον ελεύθερος στον κόσμο. Έκανε πιο βάνανους τους ανθρώπους, πιο άγριους τους πολέμους.

«Λυπάμαι για το σπίτι σας, κύριε Γκρέγορι», συνέχισε ο χασάπης.

Το χρώμα στράγγιξε από το πρόσωπο του Σπουκ. «Τι πράγμα;» ρώτησε ο δάσκαλός μου με έντονο ύφος.

«Ωχ, λυπάμαι πάρα πολύ... δεν το ξέρατε; Φαντάστηκα πως θα είχατε ήδη περάσει από εκεί. Τα αλυχτήματα και τα μουγκρητά του τελωνίου σας ακούγονταν μίλια μακριά. Μάλλον ήταν πάρα πολλοί και δεν μπόρεσε να τους αντιμετωπίσει. Ληλάτησαν το σπίτι σας, πήραν ό,τι μπορούσαν να κουβαλήσουν, κι ύστερα του έβαλαν φωτιά...»